DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

23. april 2009 *

I sag C-425/07 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 14. september 2007,

AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE, Maroussi (Grækenland), ved advokat T. Asprogerakas Grivas,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. Castillo de la Torre og T. Christoforou, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: græsk.

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas, og dommerne A. Ó Caoimh, J. Klučka, U. Lõhmus og A. Arabadjiev (refererende dommer),

generaladvokat: P. Mengozzi
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. oktober 2008,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 27. november 2008,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE (herefter »AEPI«) nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt den 12. juli 2007 af De Europæiske Fællesskabers ret i Første Instans, AEPI mod Kommissionen (sag T-229/05, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for AEPI's påstand om annullation af dennes beslutning af 18. april 2005, SG-Greffe (2005) D/201832, om afvisning af AEPI's klage, hvorefter tre græske organisationer, som foretager den kollektive forvaltning af ophavsretsbeslægtede rettigheder inden for musik, nemlig Erato, Apollon og Grammo, angiveligt har tilsidesat artikel 81 EF og/eller artikel 82 EF (herefter »den anfægtede beslutning«).

Faktiske omstændigheder

2 Det fremgår af den appellerede doms præmis 1-12, at de faktiske omstændigheder i sagen kan sammenfattes som angivet i det følgende.

3 Sagsøgeren er et græsk aktieselskab, der driver virksomhed inden for sektoren for beskyttelse af ophavsrettigheder på musikområdet i Grækenland.

4 Den 3 marts 1993 vedtog Den Hellenske Republik lov nr. 2121/1993 om ophavsrettigheder, ophavsbeslægtede rettigheder og kulturelle spørgsmål (FEK A' 25/4.3.1993, herefter »lov nr. 2121/1993«). Ifølge denne lovs artikel 54 kan ophavsmænd overlade forvaltningen eller beskyttelsen af deres ophavsrettigheder til kollektive forvaltningsorganisationer, hvis virksomhed er betinget af en godkendelse fra det græske kulturministerium. Ifølge samme lovs artikel 58 finder artikel 54 analog anvendelse på forvaltning og beskyttelse af ophavsbeslægtede rettigheder.

5 Sagsøgeren har ansøgt om godkendelse for alle ophavsrettigheder og ophavsbeslægtede rettigheder på musikområdet, men kun fået tildelt en begrænset godkendelse af det græske kulturministerium for kollektiv forvaltning af ophavsrettigheder til musikværker.

6 Tre græske organisationer for kollektiv forvaltning af ophavsbeslægtede rettigheder, nemlig Erato, Apollon og Grammo (herefter »de tre organisationer«) har opnået godkendelse til kollektiv forvaltning af ophavsbeslægtede rettigheder for sangere, udøvende musikere samt lyd- og/eller billedproducenter.

7 Den 22. marts 2001 tilsendte appellanten Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber en klage over Den Hellenske Republik og de tre organisationer. Appellanten gjorde heri gældende, at de tre organisationer overtrådte artikel 81 EF og 82 EF, da de misbrugte en dominerende stilling, og da de havde oprettet karteller og udøvede en samordnet praksis (herefter »den påtalte praksis«), hvorfor appellanten opfordrede Kommissionen til at anlægge sag ved Domstolen mod Den Hellenske Republik for tilsidesættelse af artikel 81 EF, da lov nr. 2121/1993 muliggjorde, at organisationerne anvendte den påtalte praksis.

8 I klagen fremhævede appellanten, at afgiften for de ophavsbeslægtede rettigheder var uforholdsmæssig høj, idet den udgjorde indtil 5% af de græske radio- og fjernsynsstationers bruttoindtægter. Dette var i strid med artikel 81 EF og 82 EF og påførte appellanten et alvorligt og uopretteligt tab, da de pågældende selskaber ikke var i stand til at betale disse uforholdsmæssigt høje afgifter, hvorved appellanten blev afskåret fra at få udbetalt sine vederlag for ophavsrettighederne.

9 Ved skrivelse af 7. december 2004 opdelte Kommissionen klagen i to dele af retlige og processuelle grunde, hvoraf den ene del vedrørte Den Hellenske Republik og den anden del de tre organisationer.

10 Den 18. april 2005 afviste Kommissionen ved den anfægtede beslutning, efter at have behandlet appellantens argumenter, klagen vedrørende de tre organisationer med den begrundelse, at der manglede den fornødne fællesskabsinteresse.

11 De relevante betragtninger, som den anfægtede beslutning er baseret på, lyder således:

»Den påståede overtrædelse kan i den foreliggende sag ikke anses for at medføre alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet, eftersom alle de berørte parter har hjemsted i Grækenland og kun driver virksomhed i Grækenland. Der er ikke udsigt til, at dette vil ændre sig, således at forstå, at de tre […] organisationer i nær fremtid vil begynde at drive virksomhed i andre lande, hvis man ser på strukturen på [markederne] for præstation af tjenesteydelser med henblik på beskyttelse af ophavsbeslægtede rettigheder og på de praktiske vanskeligheder, der er forbundet med en sådan virksomhed. Virkningerne af den påståede praksis gør sig desuden kun gældende på det græske marked. Kontrakter om afspilning af musik indgås kun med radio- og tv-stationer samt andre brugere, der befinder sig i Grækenland. De tre […] organisationer er kun beføjet til at beskytte ophavsbeslægtede rettigheder i Grækenland og har ikke praktisk mulighed for at udøve denne beføjelse uden for landets grænser.

Hvis Kommissionen skal fastslå, om der er sket en overtrædelse, vil den desuden være nødt til at iværksætte en indgående undersøgelse af de fremherskende forhold på det relevante marked og af de eksisterende alternativer. Eftersom det for det første (i overensstemmelse med Rådets direktiv 92/100/EØF [af 19. november 1992 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret (EFT L 346, s. 61)]) bestemmes i græsk lovgivning, at der skal betales et samlet vederlag for alle ophavsbeslægtede rettigheder, og den påståede overtrædelse skyldes, at de tre […] organisationer opkræver dette vederlag under ét, vil Kommissionen skulle godtgøre, at der findes effektive metoder, som gør det muligt at opkræve det samlede vederlag særskilt. For det andet [vil] Kommissionen [ikke blot skulle] påvise, at de tre […] organisationer i fællesskab har en dominerende stilling, men vil ifølge Domstolens dom [af 13. juli 1989 i sag 395/87], Tournier [(Sml. s. 2521)], og [i de forenede sager 110/88, 241/88 og 242/88], Lucazeau m.fl. [(Sml. s. 2811)], [ligeledes skulle] undersøge, hvor store afgifter der opkræves for ophavsrettigheder og ophavsbeslægtede rettigheder i alle EU-landene, hvordan de beregnes, hvilke kriterier der benyttes, og hvilke forhold der er fremherskende på det græske marked, sammenlignet med [markederne i] de øvrige europæiske lande.

Det skal desuden bemærkes, at Deres selskab har mulighed for at indgive klage til de nationale myndigheder. Det vil bl.a. kunne forelægge sagen for den græske konkurrencemyndighed. Den græske konkurrencemyndighed er med sit indgående kendskab til forholdene på det nationale marked fuldt ud i stand til at behandle Deres klage. At alle de berørte parter og alle de pågældende brugere af musik har hjemsted og driver virksomhed på det græske marked, understreger kun vigtigheden af et detaljeret kendskab til forholdene på det lokale marked. Konkurrencemyndigheden har i øvrigt samme kompetence til at anvende […] [artikel 81 EF og 82 EF] som […] Kommissionen.

Det må derfor konkluderes, at den omfattende og komplekse undersøgelse, der kræves for at fastslå, om de tre […] organisationer […] har handlet i overensstemmelse med de fællesskabsretlige konkurrenceregler, ikke står i rimeligt forhold til den meget begrænsede betydning, som en eventuel overtrædelse vil have for fællesmarkedets funktion. Den foreliggende sag har derfor ikke den fællesskabsinteresse, der er nødvendig for, at Kommissionen kan indlede en undersøgelse.«

12 Endelig besluttede Kommissionen den 20. april 2005 at henlægge den del af klagen, som vedrørte det påståede traktatbrud fra Den Hellenske Republiks side. AEPI's søgsmål til prøvelse af Kommissionens beslutning herom blev afvist ved Rettens kendelse af 5. september 2006 i sag T-242/05, AEPI mod Kommissionen, ligesom appellen af denne kendelse blev afvist ved Domstolens kendelse af 10. juli 2007, sag C-461/06 P, AEPI mod Kommissionen.

Søgsmålet ved Retten og den appellerede dom

13 Under annullationssøgsmålet til prøvelse af den anfægtede beslutning ved Retten fremførte appellanten to anbringender, nemlig dels at der foreligger en åbenbar fejlbedømmelse af Fællesskabets interesse i den påtalte praksis, dels en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

14 Hvad angår det første anbringende fastslog Retten i den appellerede doms præmis 38, at hvad angår Kommissionens kompetence til at behandle klager afhænger vurderingen af den fællesskabsinteresse, som en klage på konkurrenceområdet måtte have, af de faktiske og retlige omstændigheder i hvert enkelt konkret tilfælde, som kan variere betydeligt fra sag til sag, og ikke af forudfastsatte obligatoriske kriterier, Retten tilføjede, at det tilkommer Kommissionen som led i den opgave, der påhviler den med hensyn til at påse anvendelsen af artikel 81 EF og 82 EF, at fastlægge og iværksætte Fællesskabets politik på konkurrenceområdet, i hvilken forbindelse den har et skøn ved behandlingen af klager.

15 Retten fremhævede i den appellerede doms præmis 40, at det tilkommer Kommissionen ved vurderingen af Fællesskabets interesse at afveje betydningen af den påståede tilsidesættelse for fællesmarkedets funktion over for sandsynligheden for, at tilsidesættelsen kan bevises at være begået og omfanget af de undersøgelsesforanstaltninger, som er nødvendige hertil, således at den bedst muligt kan opfylde sin forpligtelse til at føre tilsyn med overholdelsen af artikel 81 EF og 82 EF.

16 I den foreliggende sag konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 45 og 46, at Kommissionen i den anfægtede beslutning havde støttet sin konklusion om, at den påtalte praksis ikke havde den fornødne fællesskabsinteresse, på tre grunde, nemlig for det første, at den påtalte praksis ikke kunne antages at ville medføre alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet, for det andet, at Kommissionen ville være nødt til at foretage en kompleks undersøgelse af markedsvilkårene for at kunne fastslå, om den hævdede tilsidesættelse var begået, og for det tredje, at beskyttelsen af appellantens rettigheder og interesser kunne sikres af de kompetente nationale myndigheder. Retten udtalte, at appellanten kun havde anfægtet den første af disse grunde under annullationssøgsmålet til prøvelse af den anfægtede beslutning.

17 Retten gennemgik herefter det første anbringende og fremsatte i den forbindelse følgende betragtninger:

»47 Rettens analyse må derfor begrænses til de argumenter, hvorved sagsøgeren bestrider, at samhandelen mellem medlemsstaterne ikke blev påvirket, og hvorved sagsøgeren gør gældende, at fastsættelsen af helt uforholdsmæssige afgifter for ophavsbeslægtede rettigheder er en praksis, som kan påvirke fællesmarkedet i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 81 EF og 82 EF, selv om den pågældende praksis er begrænset til græsk område.

48 Kommissionen har herved for det første lagt til grund, at alle de parter, som var impliceret i sagen, havde deres hjemsted og udøvede deres virksomhed i Grækenland, for det andet, at det var usandsynligt, at de tre […] organisationer kan udstrække virksomheden til andre lande, og for det tredje, at brugerne af musikken var af græsk nationalitet, og at de tre […] organisationers kompetence var begrænset til græsk område.

49 Herom bemærkes indledningsvis, at ingen af de faktiske og retlige omstændigheder, som sagsøgeren har fremført, godtgør, at den påtalte praksis påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne på en måde, der kan skade virkeliggørelsen af formålene med det indre marked. Sagsøgeren har således udelukkende påberåbt sig de økonomiske problemer, som forvaltningsselskaberne af ophavsrettigheder og brugere af musik i Grækenland og alle medlemsstaterne er udsat for, men har ikke været i stand til at underbygge disse påstande eller i hvert fald ikke fremlagt noget materiale til støtte for dem.

50 Hvad angår sagsøgerens argument om, at de alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet skyldes, at græske og udenlandske musikeres rettigheder overdrages til selskaber, som er etableret i Den Europæiske Union, må det konstateres, at de tre […] organisationers kompetence er begrænset til græsk område, hvorfor det i det væsentlige er musikbrugerne på græsk område og de græske musikere, som lider de angivelige tab på grund af den påtalte praksis.

51 Hvad angår argumenterne om, at Domstolen tidligere har fastslået, at overtrædelser, som var begrænset til en medlemsstats område, kunne udgøre en tilsidesættelse af konkurrencereglerne, skal det understreges, at i de sager, som disse afgørelser vedrørte, skyldtes påvirkningen af samhandelen mellem medlemsstaterne enten en samordning mellem nationale ophavsretsselskaber, som ville have haft til følge, at udenlandske brugere konsekvent nægtes direkte adgang til repertoirerne (ovennævnte dom i sagen Lucazeau m.fl., præmis 17, og i Tournier-sagen, præmis 23), eller at enhver potentiel konkurrent på det geografiske marked, som en medlemsstat udgør, blev udelukket [dom af 6.4.1995, forenede sager C-241/91 P og C-242/91 P, RTE og ITP mod Kommission, Sml. I, s. 743, præmis 70]. De nævnte sager har derfor ingen lighedspunkter med den foreliggende sag.

52 Hvad angår det krav om en ensartet fastsættelse af reglerne i medlemsstaterne vedrørende afgifter for ophavsbeslægtede rettigheder eller en indbyrdes afstemning heraf, som hævdes at være kommet til udtryk i [dom af 6.2.2003, sag C-245/00, SENA, Sml. I, s. 1251], bemærkes, at Domstolen i denne dom (præmis 34) tværtimod udtalte, at der ikke findes nogen fællesskabsdefinition af, hvad der må forstås ved et rimeligt vederlag, og ikke findes nogen objektiv grund, der kan retfærdiggøre, at Fællesskabets retsinstanser fastsætter præcise regler for beregningen af et sådant vederlag.

53 Hvad endelig angår argumentet om, at Kommissionen har erkendt, at der er begået en tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF, fremgår det åbenbart af skrivelsen af 10. december 2004 og af den anfægtede beslutning, at dette argument er ubegrundet, da Kommissionen ingenlunde har erkendt, at der er begået en sådan tilsidesættelse.

54 På grundlag af det anførte må det konstateres, at sagsøgeren ikke har fremlagt nogen som helst konkrete holdepunkter til godtgørelse af, at der aktuelt eller potentielt foreligger alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet.

55 Sagsøgeren har således ikke godtgjort, at Kommissionen har begået et åbenbart urigtigt skøn i den anfægtede beslutning ved at antage, at den af sagsøgeren påtalte

praksis helt overvejende eller endog udelukkende påvirkede det græske marked, hvorfor den ikke kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 81 EF og 82 EF.

56 Det første anbringende må derfor forkastes som ubegrundet.«

18 Hvad angår det andet anbringende og navnlig klagepunktet om, at Kommissionen ikke havde taget stilling til alle de fremlagte aktstykker og fremførte argumenter, fastslog Retten, at Kommissionen alene var forpligtet til at redegøre for de retlige betragtninger, som havde væsentlig betydning for den trufne beslutning. Efter Rettens opfattelse havde Kommissionen tilstrækkelig klart angivet de konkrete grunde til at afvise klagen (den appellerede doms præmis 62 og 63).

19 Retten frifandt derfor Kommissionen i det hele.

Parternes påstande

20 AEPI har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Domstolen træffer afgørelse vedrørende realiteten i overensstemmelse med de påstande, appellanten har nedlagt under sagen i første instans, eller hjemviser sagen til Retten med henblik på, at denne træffer fornyet afgørelse.

— Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

21 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

Formaliteten

22 Kommissionen har bestridt, at appellen kan realitetsbehandles, da alle anbringenderne i appelsagen i det væsentlige er en gentagelse af de argumenter og beviser, som appellanten har fremført i første instans, uden at man særskilt har angivet de retlige fejl, som den appellerede dom hævdes at lide af.

23 Herom bemærkes, at ifølge artikel 225, stk. 1, andet afsnit, EF og artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut er appel begrænset til retsspørgsmål og kan kun støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som tilsidesætter appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten.

24 Endvidere fremgår det af retspraksis, at såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten, kan de retsspørgsmål, som har været behandlet i første instans, på ny drøftes under en appelsag. Hvis en appellant ikke kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede har været fremført for Retten, ville appelsagen nemlig blive frataget en del af sit formål (jf. bl.a. dom af 19.1.2006, sag C-240/03 P, Comunità montana della Valnerina mod Kommissionen [Sml. I, s. 731, præmis 107], samt kendelse af 11.11.2003, sag C-488/01 P, Martinez mod Parlamentet, Sml. I, s. 13355, præmis 39, og af 13.7.2006, sag C-388/05 P, Front national m.fl. mod Parlamentet og Rådet).

25 Desuden skal appelskriftet præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, og de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. bl.a. dommen i sagen Comunità montana della Valnerina mod Kommissionen, præmis 105, samt kendelsen i sagen Martinez mod Parlamentet, præmis 40, og i sagen Front national m.fl. mod Parlament og Rådet, præmis 24).

26 Det må herom fastslås, at appellanten har angivet visse punkter i den appellerede dom, nemlig navnlig præmis 38, 41-43, 44 og 54, hvorom denne har fremført en række retlige argumenter til støtte for, at Retten har begået retlige fejl.

27 Formalitetsindsigelsen må derfor forkastes.

Realiteten

28 Til støtte for appellen har appellanten fremført fem anbringender. Det første anbringende er, at den appellerede dom ikke er begrundet hvad angår det skøn, Kommissionen råder over ved behandlingen af de til den indgivne klager. Med det

andet, tredje og fjerde anbringende gør appellanten i det væsentlige gældende, at Rettens dom ikke indeholder noget som helst grundlag eller nogen begrundelse for konstateringen af, at samhandelen mellem medlemsstaterne ikke er blevet påvirket. Endelig er appellantens femte anbringende, at den appellerede dom indeholder en retlig fejl, da det er tilstrækkeligt for at anvende artikel 81 EF og 82 EF, at samhandelen mellem medlemsstater er blevet påvirket, eventuelt blot potentielt.

Første anbringende

– Parternes argumentation

29 Appellanten gør gældende, at den appellerede doms præmis 38 lider af en begrundelsesmangel, da Retten ikke har undersøgt, om Kommissionen i den anfægtede beslutning overholdt grænserne for den skønsbeføjelse, der tilkommer den ved behandlingen af de til den indgivne klager på konkurrenceområdet. Den omstændighed, at der anerkendes at tilkomme Kommissionen en sådan skønsbeføjelse, kan nemlig ikke begrunde klagens afvisning, da skønsbeføjelsen kan tænkes at være blevet udøvet vilkårligt.

30 Heroverfor anfører Kommissionen, at Retten har givet en præcis og fuldstændig begrundelse for sin vurdering af, at Kommissionen i den anfægtede beslutning har overholdt grænserne for sin skønsbeføjelse.

– Domstolens bemærkninger

31 Det bemærkes, at Retten med føje har antaget i den appellerede doms præmis 38, at det påhviler Kommissionen at fastlægge og gennemføre den fælles konkurrencepolitik, og at den i denne forbindelse råder over en skønsbeføjelse ved behandlingen af de til den indgivne klager (jf. i denne retning dom af 4.3.1999, sag C-119/97 P, Ufex m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1341, præmis 88 og 89).

32 Heraf kan dog ikke udledes, at Retten har undladt at undersøge, om Kommissionen udøvede denne skønsbeføjelse under iagttagelse af de grænser, som er fastsat i retspraksis.

33 Retten har således præciseret i den appellerede doms præmis 40 — efter i præmis 39 at have henvist til, at Kommissionen ifølge fast retspraksis, når den beslutter at prioritere de klager, som er indbragt for den, kan fastsætte en rækkefølge for behandlingen af klagerne og som kriterium for prioriteringen kan anvende en sags fællesskabsinteresse — at Kommissionen ved vurderingen af en sags fællesskabsinteresse skal tage hensyn til sagens omstændigheder og navnlig de faktiske og retlige forhold, som er gjort gældende i den indbragte klage, og i den forbindelse skal afveje den betydning, som den angivelige tilsidesættelse har for fællesmarkedets funktion, over for sandsynligheden for, at tilsidesættelsen kan bevises at være begået, og omfanget af de undersøgelsesforanstaltninger, som er nødvendige hertil.

34 I den forbindelse har Retten fremhævet, at det bl.a. tilkommer den at efterprøve, hvorvidt det fremgår af den anfægtede beslutning, om Kommissionen har foretaget en sådan afvejning (den appellerede doms præmis 41).

35 Retten foretog netop en sådan afvejning i de efterfølgende præmisser af den appellerede dom.

36 Navnlig undersøgte Retten i dommens præmis 46 ff., om Kommissionen med rette havde antaget, at den påtalte praksis ikke medførte alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet, som gav grundlag for at konkludere, at sagen manglede den fællesskabsinteresse, der var nødvendig for, at Kommissionen behandlede klagen.

37 Herved udøvede Retten en retlig kontrol med de omstændigheder, hvorunder Kommissionen havde udøvet sit skøn.

38 Under disse forhold er der ikke grundlag for at kritisere Retten for, at den ikke har undersøgt, om Kommissionen i den anfægtede beslutning overholdt grænserne for sin skønsbeføjelse ved behandlingen af de for den indbragte klager. Den appellerede dom er derfor ikke behæftet med en begrundelsesmangel på dette punkt.

39 Følgelig må det første anbringende forkastes som ubegrundet.

Andet, tredje og fjerde anbringende

– Parternes argumentation

40 Med det andet, tredje og fjerde anbringende, som skal undersøges under ét, anfægter appellanten Rettens udtalelser om, at når en tilsidesættelse kun har virkninger på én medlemsstats område, kan Kommissionen afvise en klage under henvisning til, at den mangler fællesskabsinteresse, da tilsidesættelsen ikke påvirker samhandelen inden for Fællesskabet.

41 Med det andet og tredje anbringende gør appellanten navnlig gældende, at den appellerede doms præmis 41-43 er behæftet med fejlagtige vurderinger eller en begrundelsesmangel. Desuden kritiserer appellanten Retten for, at den i dommens præmis 44 har baseret sig på en retspraksis, som ikke har nogen forbindelse med ophavsretten, uden at have taget hensyn til en række relevante domme, som godtgør, at samhandelen inden for Fællesskabet kan være påvirket, selv om tilsidesættelsen udelukkende har fundet sted på én medlemsstats område.

42 Med det fjerde anbringende anfører appellanten, at det heller ikke uden videre er udelukket efter artikel 81 EF og 82 EF, at samhandelen inden for Fællesskabet kan være påvirket, selv om tilsidesættelsen kun har fundet sted på én medlemsstats område. Endvidere bestrider appellanten udtalelsen i den appellerede doms præmis 49 og 50, hvorefter Retten ikke fandt, at appellanten havde fremført noget til godtgørelse af, dels at den påtalte praksis påvirkede samhandelen mellem medlemsstater på en måde, der kunne skade virkeliggørelsen af formålene med det indre marked, dels at det ikke hovedsageligt er musikbrugere på græsk område og græske musikere, som i givet fald lider skade af den påtalte praksis. Appellanten støtter sig her navnlig på følgende omstændigheder:

— Ca. 4 500 virksomheder, som brugte musik, og som regelmæssigt betalte ophavsretsafgifter, ophørte med at udsende musikken på grund af de afgifter, de tre organisationer opkrævede for ophavsretsbeslægtede rettigheder (5% for afgifter til ophavsbeslægtede rettigheder, hvilken procentsats skal sammenlignes med de 2,2%, som sagsøgeren har opkrævet for ophavsretsafgifter). Endvidere opkrævede appellanten — således som Monomeles Protodikeio Athinon [retten i første instans i Athen (énmandsdomstol) (Grækenland)] konstaterede i sin dom nr. 5144/2005 — et beløb på 5 522 EUR pr. år i ophavsretsafgifter for musik, der spilles i Olympiaki Aeroporias-fly, mens de tre organisationer opkrævede et beløb på 627 563 EUR pr. år i afgifter for ophavsbeslægtede rettigheder for den samme musik.

— Dette medførte en påvirkning af samhandelen inden for Fællesskabet på området for ophavsrettigheder og ophavsbeslægtede rettigheder, da ca. 50% af den musik, der udsendes i Grækenland, er udenlandsk. I øvrigt repræsenteres ophavsmænd til udenlandsk musik, hvis musik udsendes i Grækenland, alle af appellanten i Grækenland, som på deres vegne opkræver de afgifter, der tilkommer dem i Grækenland. Hermed berøves de vigtige indtægter på grund af de eksorbitante afgifter, som de tre organisationer opkræver.

43 Efter Kommissionens opfattelse fremgår det klart af den detaljerede begrundelse for den ophævede dom, at hverken rammerne for de tre organisationers virksomhed eller deres praksis har givet noget som helst grundlag for at antage, at denne virksomhed har haft nogen mærkbar indflydelse på samhandelen inden for Fællesskabet, i modsætning til, hvad der hævdes af appellanten.

– Domstolens bemærkninger

44 Indledningsvis påpeges, at ifølge fast retspraksis er alene Retten kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, Retten har behandlet, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Vurderingen af de faktiske omstændigheder er følgelig ikke et retsspørgsmål og er dermed ikke undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre beviserne herfor er gengivet forkert (jf. dom 11.2.1999, sag C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 769, præmis 29, og af 15.6.2000, sag C-237/98 P, Dorsch Consult mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 4549, præmis 35).

45 Det er derfor ikke muligt at give appellanten medhold i de argumenter, der er fremført, navnlig som led i det fjerde anbringende, til godtgørelse af, at handelen mellem

medlemsstater er påvirket, og som går ud på, at appellanten opkræver afgifter for ophavsrettigheder i Grækenland ikke blot hvad angår brug af musik fra græske ophavsmænd, men også fra ophavsmænd etableret i andre medlemsstater inden for Den Europæiske Union, og at appellanten udbetaler de opkrævede afgifter i henhold til gensidige aftaler om repræsentation til tilsvarende organisationer, som er etableret i de andre medlemsstater, og som i lighed med AEPI varetager den kollektive forvaltning af ophavsrettigheder til musikalske værker.

46 For det første vedrører alle disse argumenter kun faktiske omstændigheder, hvorfor Domstolen ikke kan behandle dem under en appelsag.

47 For det andet har appellanten ikke kritiseret Retten for at have gengivet visse beviser forkert.

48 For det tredje begrænser appellanten sig i det væsentlige til at bestride Rettens konstatering af, at appellanten ikke har godtgjort, at den påtalte praksis kan påvirke samhandelen inden for Fællesskabet. Under alle omstændigheder er de påberåbte anbringender irrelevant for sagen, da en påvirkning af samhandelen ikke i sig selv medfører alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet. Det er herved tilstrækkeligt at bemærke, at Retten forkastede appellantens første anbringende til støtte for annullationssøgsmålet med henvisning til, at denne ikke havde fremført nogen konkrete omstændigheder til godtgørelse af, at der aktuelt eller potentielt foreligger alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet.

49 Det skal i den forbindelse fremhæves, at begrebet påvirkning af samhandelen inden for Fællesskabet og begrebet alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet er to forskellige begreber.

50 Hvad angår det første begreb fremgår det af ordlyden af artikel 81 EF og 82 EF, at disse to traktatbestemmelser kun finder anvendelse på konkurrencebegrænsende karteller og misbrug af en dominerende stilling, såfremt kartellerne og misbruget påvirker samhandelen inden for Fællesskabet. Det er derfor påvirkningen af samhandelen mellem medlemsstater, som er det afgørende kriterium for afgrænsningen af anvendelsesområdet for Fællesskabets konkurrenceret, navnlig artikel 81 EF og 82 EF, og den nationale konkurrenceret. Hvis den påståede tilsidesættelse ikke påvirker samhandelen inden for Fællesskabet eller kun påvirker den i ubetydelig grad (jf. i denne retning dom af 23.11.2006, sag C-238/05, Asnef-Equifax og Administración del Estado, Sml. I, s. 11125, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis, og af 25.1.2007, sag C-407/04 P, Dalmine mod Kommissionen, Sml. I, s. 829, præmis 90 og den deri nævnte retspraksis), finder Fællesskabets konkurrenceret, navnlig artikel artikel 81 EF og 82 EF, ikke anvendelse.

51 I øvrigt fremgår det af fast retspraksis, at det er en betingelse for, at en aftale mellem virksomheder kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater, at det på grundlag af en flerhed af objektive, retlige eller faktiske omstændigheder med tilstrækkelig sandsynlighed kan forudses, at den kan udøve en direkte eller indirekte, aktuel eller potentiel indflydelse på handelen mellem medlemsstater på en måde, der kan være til skade for virkeliggørelsen af formålene med det indre marked i medlemsstaterne (jf. i denne retning bl.a. dommen i sagen Dalmine mod Kommissionen, præmis 90).

52 Begrebet alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet kan udgøre et af kriterierne for vurderingen af, om der foreligger en fællesskabsinteresse, som er tilstrækkelig vigtig til, at Kommissionen kan behandle en klage.

53 Kommissionen kan således lovligt anvende fællesskabsinteressen som grundlag for at fastsætte prioritetsrækkefølgen for de klager, den behandler. Kommissionen skal i den forbindelse i hvert enkelt tilfælde vurdere, hvor grove de påståede indgreb i konkurrencen er, og om de fortsat har virkninger. Denne forpligtelse indebærer bl.a., at Kommissionen skal tage hensyn til varigheden og omfanget af de påståede

overtrædelser og deres indvirkning på konkurrencesituationen i Fællesskabet (dommen i sagen Ufex m.fl. mod Kommissionen, præmis 93).

54 Såfremt det konkluderes, at samhandelen inden for Fællesskabet er påvirket, er det således Kommissionen og ikke de nationale konkurrencemyndigheder, som skal behandle en klage om tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF, forudsat der foreligger den fornødne fællesskabsinteresse. Denne interesse kan navnlig tænkes at foreligge, når den påtalte overtrædelse kan medføre alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet.

55 Selv om Retten ikke har foretaget en klar og præcis sondring mellem disse to begreber i den appellerede dom, men har sammenblandet begreberne, som generaladvokaten har fremhævet i punkt 40-45 i forslaget til afgørelse, kan dette dog ikke medføre en ophævelse af dommen, da dens konklusion er berettiget af andre grunde (jf. i denne retning bl.a. dom af 9.6.1992, sag C-30/91 P, Lestelle mod Kommissionen, Sml. I, s. 3755, præmis 28, og af 13.7.2000, sag C-210/98 P, Salzgitter mod Kommission, Sml. I, s. 5843, præmis 58).

56 Det fremgår nemlig især ved at sammenholde den appellerede doms præmis 49, 50 og 54 med hinanden, at domskonklusionen er berettiget af de grunde, der kan sammenfattes i Rettens konstatering i dommens præmis 54 af, at appellanten ikke havde fremført nogen konkrete omstændigheder til godtgørelse af, at der aktuelt eller potentielt foreligger alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet.

57 Følgelig har Retten, uanset betragtningerne i den appellerede dom vedrørende spørgsmålet om påvirkning af samhandelen inden for Fællesskabet i den i artikel 81 EF og 82 EF anvendte forstand, frifundet Kommissionen, fordi der ikke var fremført konkrete omstændigheder til godtgørelse af, at der aktuelt eller potentielt foreligger alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet, hvilken betingelse er anvendt som kriterium for vurderingen af, om fællesskabsinteressen er tilstrækkelig vigtig til, at Kommissionen kan behandle klagen.

58 Hvad angår behandlingen af spørgsmålet om den appellerede doms gyldighed eller om udøvelsen af Domstolens prøvelsesret kan det derfor ikke med rette fastholdes, at den sammenblanding, som kendetegner den appellerede dom, og som appellanten i øvrigt ikke har fremhævet i appelskriftet, kan hindre forståelsen af de grunde, som ligger bag dommens konklusion.

59 Endvidere bemærkes, at Retten ganske vist fastslog i den appellerede doms præmis 55, at appellanten ikke havde godtgjort, at Kommissionen havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn i den anfægtede beslutning ved at antage, at den påtalte praksis ikke kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater i den i artikel 81 EF og 82 EF anvendte forstand, eftersom Kommissionen slet ikke havde udtalt sig om dette spørgsmål, men det må dog konstateres, at Rettens udtalelse på dette punkt ikke vedrører begrebet alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet.

60 I øvrigt bemærkes, at da Kommissionen ikke behandlede spørgsmålet om påvirkningen af handelen mellem medlemsstater i den anfægtede beslutning, udelukker Rettens udtalelse på dette punkt altså ikke, at de kompetente nationale myndigheder anvender artikel 81 EF og 82 EF i denne sag.

61 Hvad angår den del af appellantens argumentation, der er fremført som led i det andet og tredje anbringende, der er gengivet i denne doms præmis 41,og som støttes på flere af Domstolens domme, må det konstateres, at den påberåbte retspraksis ikke er relevant i den foreliggende sag.

62 De af Domstolens domme, som appellanten henviser til, således dom af 31. maj 1979, Hugin Kassaregister og Hugin Cash Registers mod Kommissionen (sag 22/78, Sml.

s. 1869), Tournier-doomen og Lucazeau-dommen samt dom af 10. december 1991, Merci convenzionali porto di Genova (sag C-179/90, Sml. I, s. 5889), af 17. maj 1994, Corsica Ferries (sag C-18/93, Sml. I, s. 1783), og af 6. april 1995, RTE og ITP mod Kommissionen (forenede sager C-241/91 P og C-242/91 P, Sml. I, s. 743), vedrører nemlig alle begrebet påvirkning af samhandelen mellem medlemsstater i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 81 EF og 82 EF.

63 Den eneste af de domme, appellanten har nævnt, som vedrører begrebet alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet, nemlig Rettens dom af 24. januar 1995, Tremblay m.fl. mod Kommissionen (sag T-5/93, Sml. II, s. 185), er heller ikke relevant i den foreliggende sag. Det fremgår nemlig af denne doms præmis 40, at Retten annullerede en beslutning fra Kommissionen på grund af en begrundelsesmangel, for så vidt som Kommissionen ved beslutningen havde afvist klager om en opdeling af det nationale marked på grund af en aftale om gensidig repræsentation, der var indgået mellem ophavsretsselskaberne i de forskellige medlemsstater. Det er imidlertid ikke sådanne omstændigheder, der foreligger i denne sag.

64 Følgelig må det andet, tredje og fjerde anbringende forkastes.

Femte anbringende

— Parternes argumentation

65 Appellanten bestrider Rettens udtalelse i den appellerede doms præmis 54 om, at der ikke var blevet fremført nogen konkrete omstændigheder til godtgørelse af, at der aktuelt eller potentielt foreligger alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet. Efter appellantens opfattelse er det imidlertid ikke nogen betingelse ifølge artikel 81 EF og 82 EF, at forstyrrelsen er aktuel, men det er tilstrækkeligt, at den er potentiel. I så henseende anfører appellanten med støtte i en række omstændigheder, hvoraf de fleste allerede er gjort gældende i forbindelse med det fjerde anbringende, at det er åbenbart,

at der foreligger en potentiel påvirkning af samhandelen inden for Fællesskabet. Retten har derfor anlagt en urigtig fortolkning af artikel 81 EF og 82 EF.

66 Heroverfor har Kommissionen anført, at appellanten har fejlfortolket den appellerede doms præmis 42, 48-50, 54 og 55, da Rettens henvisning til, at der »aktuelt eller potentielt« foreligger alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet, skal vurderes på grundlag af de beviser, appellanten har fremført.

— Domstolens bemærkninger

67 Som led sit femte anbringende har appellanten anfægtet Rettens udtalelse i den appellerede doms præmis 54 om, at appellanten ikke havde fremført nogen konkrete omstændigheder til støtte for, at der aktuelt eller potentielt foreligger alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet, men havde begrænset sig til at søge godtgjort, at den påtalte praksis potentielt påvirker samhandelen inden for Fællesskabet i den i artikel 81 EF og 82 EF anvendte forstand.

68 Som det fremgår af denne doms præmis 48, medfører den omstændighed, at den påtalte praksis potentielt påvirker samhandelen inden for Fællesskabet i den i artikel 81 EF og 82 EF anvendte forstand — forudsat at dette kan anses for godtgjort — ikke i sig selv, at der potentielt foreligger alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet.

69 Det femte anbringende må derfor forkastes, da det er irrelevant.

70 På grundlag af det anførte må Kommissionen frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

71 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten pålægges at betale sagens omkostninger, og da appellanten har tabt sagen, bør denne pålægges at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) AEPI Elliniki Etaireia pros Prostasian tis Pnevmatikis Idioktisias AE betaler sagens omkostninger.

Underskrifter